

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Irlanda

CUPRINS

- 1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?
- 2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?
- 3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?
 - 3.1 Procedura
 - 3.2 Condițiile principale
- 4 Obiectul și natura măsurilor executorii
 - 4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?
 - 4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?
 - 4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?
- 5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?
- 6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Nu există o definiție precisă a executării în Irlanda. În practică, executarea este actul care pune în aplicare o hotărâre sau un ordin pronunțat de o instanță judecătorească. Acest act de executare este autorizat, în general, de instanță înainte de a fi realizat.

În Irlanda, cele mai frecvente modalități de executare a hotărârilor în materie civilă și comercială sunt următoarele:

Punerea sub sechestru

Acest tip de măsură implică executarea silită a bunurilor părții condamnate. Instanța emite, la cererea părții care obține câștig de cauză, un ordin prin care dispune ca un *County Registrar* (sau *Sheriff* în cazul localităților Dublin sau Cork) să pună sub sechestru bunurile părții care a pierdut procesul până la limita sumei datorate (inclusiv cheltuielile de judecată). Ulterior, bunurile respective pot fi vândute pentru a rambursa datoria.

Înregistrarea

Existența unei hotărâri poate fi adusă în atenția publicului prin înscrierea acesteia în registrul hotărârilor Curții Supreme. Acest registru conține orice hotărâre, indiferent dacă a fost emisă de tribunalul de primă instanță (*district court*), de instanța regională (*county court*) sau de Curtea Supremă (*High Court*), a cărei înscriere a fost solicitată de către partea care a avut câștig de cauză. Numele și adresa părții care a pierdut procesul, precum și extrase din hotărâre sunt publicate în unele ziare și în anumite publicații comerciale precum *Stubbs Gazette*. În plus, instituțiile de credit înregistrează informațiile respective, iar nerambursarea unei datorii ca urmare a unei hotărâri poate afecta accesul debitorului la credit.

Declarația pe propria răspundere în scopul obținerii unei ipoteci asupra bunurilor părții care a pierdut procesul

Partea care obține câștig de cauză poate emite o declarație pe propria răspundere care poate fi înregistrată, cu autorizarea instanței, ca ipotecă asupra bunurilor părții care a pierdut procesul. Veniturile din vânzarea bunurilor trebuie să fie utilizate, având

În vedere ordinea de prioritate a altor ipoteci, pentru a stinge datoria înainte de a fi transmise debitorului. O altă măsură care poate fi luată constă în solicitarea unui ordin de punere sub sechestru și a unui ordin de vânzare a bunurilor.

Ordinul de plată eșalonată/Mandatul de arestare

Tribunalul de primă instanță poate fi sesizat cu o cerere de ordin prin care se permite părții care a pierdut procesul să achite suma datorată în rate, în temeiul [legislației privind executarea ordinelor instanțelor din 1926 până în 2009](#). Un judecător va decide, ținând seama de veniturile debitorului, valoarea ratelor care urmează să fie plătite. Un mandat de arestare este valabil numai împotriva persoanelor fizice, și nu împotriva persoanelor juridice, și anume a societăților. Nerespectarea unui ordin de plată eșalonată ar putea conduce la o cerere de mandat de arestare. Acest lucru înseamnă, în fapt, că o persoană poate fi închisă în cazul în care aceasta dispune de mijloacele de plată a datoriei, dar refuză să facă acest lucru.

Poprirea pe salariu

Partea care are câștig de cauză poate obține un ordin de poprire care permite prelevări directe din salariul părții care a pierdut procesul. Ca urmare, angajatorul debitorului efectuează în mod direct plata în favoarea creditorului.

Ordinul de poprire asupra unui terț

În cazul în care creditorul are cunoștință de o datorie a unui terț față de debitor, acesta poate sesiza instanța cu o cerere de ordin care să oblige terțul să îi plătească creditorului o anumită sumă în mod direct. Acceptarea sau respingerea acestei cereri de ordin este lăsată la libera apreciere a instanței.

Numirea unui administrator judiciar

Această măsură implică numirea de către instanță a unui administrator judiciar responsabil, de exemplu, cu administrarea venitului obținut din vânzarea unui bun de către debitor în vederea rambursării datoriei. Decizia de a numi un administrator judiciar este lăsată la libera apreciere a instanței.

Este important de subliniat faptul că revine părții care a avut câștig de cauză și consilierilor săi juridici sarcina de a alege mijlocul prin care urmăresc să obțină executarea unei hotărâri. [Courts Service](#) nu sugerează nicio procedură specifică. Lista de mai sus nu este exhaustivă și include numai procedurile cele mai frecvent utilizate.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

În cazul unei hotărâri naționale, autorizarea instanței care a pronunțat hotărârea poate fi necesară pentru executare (a se vedea mai sus). În anumite cazuri, cum ar fi confiscarea și înregistrarea unei hotărâri, nu este necesară o cerere adresată instanței, o cerere de executare putând fi prezentată la grefa instanței în cauză.

Pentru hotărârile emise de alte instanțe ale Uniunii, instanța competentă este Curtea Supremă. Cu toate acestea, în cazul plăților periodice reprezentând pensie de întreținere certificate ca titluri executorii europene în alte jurisdicții ale Uniunii, instanța competentă este tribunalul de primă instanță.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

Deciziile judiciare și anumite decizii extrajudiciare sunt executorii. În afară de ordinele instanțelor, astfel de decizii includ hotărârile pronunțate în cadrul unor proceduri sumare înregistrate de un grefier la Curtea Supremă sau de un grefier la instanța regională.

Autorizarea din partea instanței care a pronunțat hotărârea este adesea necesară pentru executare. Cu toate acestea, în anumite cazuri, cum ar fi punerea sub sechestru, înregistrarea și declarația pe propria răspundere, nu este necesară o cerere adresată instanței. Autorizarea poate fi acordată de grefa instanței în cauză.

Pentru hotărârile pronunțate în alte jurisdicții care urmează a fi executate în temeiul legislației europene, instanța competentă este Curtea Supremă (sau, în cazul unor plăți periodice reprezentând pensie de întreținere certificate ca titluri executorii europene, tribunalul de primă instanță). Funcțiile asociate Regulamentului (CE) nr. 44/2001 [înlocuit de Regulamentul (UE) nr. 1215/2012, care se aplică tranzacțiilor judiciare aprobate sau încheiate la 10 ianuarie 2015 sau după această dată] au fost delegate către *Master al Curții Supreme*, iar această instanță poate fi sesizată cu o cerere de constatare a faptului că o hotărâre străină este executorie în Irlanda și poate emite un ordin în vederea executării acesteia.

O hotărâre certificată ca titlu executoriu european în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 805/2004 este recunoscută și are același efect ca o hotărâre pronunțată de Curtea Supremă și este executată în mod corespunzător. Instanța competentă pentru executarea unei plăți periodice reprezentând pensie de întreținere certificată ca titlu executoriu european este tribunalul de primă instanță. Regulamentul național care reglementează această procedură figurează în S.I. 274 din 2011.

În cazul unei hotărâri pronunțate referitor la o creanță necontestată care urmează să fie executată într-un alt stat membru al UE, instanța care a emis hotărârea este competentă în ceea ce privește cererile legate de executarea acesteia în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 805/2004 privind crearea unui titlu executoriu european.

În general, cererea de executare a unei hotărâri este introdusă la instanță (sau la grefă) de către un avocat, deși nu este necesar ca un creditor să fie reprezentat. Cu toate acestea, toate cererile trebuie să fie depuse personal și nu pot fi trimise prin poștă. Unele cereri introduse la grefe, cum ar fi cererile pentru punerea sub sechestru, înregistrarea și certificarea unei hotărâri în vederea unei declarații pe proprie răspundere pentru a obține o ipotecă asupra bunurilor părții condamnate, pot fi trimise prin poștă. Se poate obține consiliere cu privire la practici și la procedură contactând serviciul privind hotărârile al Curții Supreme, prin email, la adresa HighCourtCentralOffice@Courts.ie.

Costurile (taxele) percepute de grefă sunt minime, iar tarifele actuale figurează la rubrica [Fees Orders](#) de pe site-ul internet [Courts Service](#). Cheltuielile care pot apărea pentru recursul la un avocat sunt suportate de creditor și de reprezentanții acestuia. Instanța poate obliga partea care a pierdut procesul să ramburseze, parțial sau chiar integral, costurile legate de procedura de executare.

3.2 Condițiile principale

Articolul 15 din [Legea din 1926 privind executarea ordinelor instanțelor \[astfel cum a fost înlocuit de articolul 5 alineatul \(1\) din Legea \(nr. 2\) privind instanțele din 1986\]](#) prevede că, în cazul în care o datorie este exigibilă în temeiul unui ordin sau al unei hotărâri a unei instanțe, creditorul poate solicita tribunalului de primă instanță să trimită debitorului o citație în vederea înfățișării, pentru ca un judecător al instanței respective să analizeze resursele acestuia. O cerere de titlu executoriu trebuie depusă în termen de șase ani de la data emiterii ordinului sau a hotărârii. Creditorul trebuie să prezinte elemente de probă cu privire la datoria inițială, iar debitorul trebuie să prezinte o situație a resurselor sale. Articolul 16 din Legea din 1926, astfel cum a fost modificat prin articolul 9 din Legea din 1986, permite prezentarea de probe și audierea încrucișată a debitorului sau a creditorului. Un titlu executoriu poate rămâne în vigoare timp de doisprezece ani de la data emiterii ordinului sau a hotărârii corespunzătoare.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Toate tipurile de bunuri, cu excepția bunurilor perisabile sau a bunurilor deținute de debitor pentru vânzare în consignatie, pot face obiectul executării.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Nerespectarea unui ordin al unei instanțe expune partea care a încălcat dispozițiile respective la sancțiuni. Sancțiunile care pot fi impuse de instanță variază de la amenzi până la pedepse cu închisoarea, până când se acoperă prejudiciul cauzat prin nerespectarea ordinului. Prin urmare, perioada de privare de libertate nu este restricționată prin lege. Această dispoziție se aplică, de asemenea, oricărui terț care încalcă dispozițiile unui ordin al instanței.

Este important de remarcat că, în conformitate cu articolul 20 din [Legea din 1926 privind executarea ordinelor instanțelor](#), privarea de libertate a unui debitor pentru nerespectarea unui ordin de plată eșalonată nu conduce la rambursarea sau stingerea datoriei sau a unei părți a acesteia și nici nu privează creditorul de alte mijloace de recuperare.

Băncile și alte instituții financiare sunt supuse aceluiași obligații ca și celelalte părți în ceea ce privește respectarea ordinelor instanțelor. În circumstanțe care nu sunt reglementate în mod specific de un ordin al unei instanțe, trebuie să se ia în considerare legislația și normele privind datele cu caracter personal deținute de aceste instituții (de exemplu, [Legea privind protecția datelor din 1988](#)).

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Anumite ordine stabilesc perioada pe parcursul căreia partea interesată trebuie să respecte dispozițiile ordinului, dar acest lucru nu se întâmplă întotdeauna. O hotărâre este valabilă timp de doisprezece ani, dar perioada de valabilitate a anumitor măsuri de executare poate fi stabilită în regulamentul de procedură al instanței sau prin lege. De exemplu, un ordin de executare emis de Curtea Supremă este valabil timp de un an de la data pronunțării sale. După această perioadă, este necesar un nou ordin de executare.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

În general, nu este posibilă nicio cale de atac împotriva măsurii de executare în sine, astfel cum este autorizată de grefă, ci împotriva hotărârii de fond sau a ordinului pe care se întemeiază aceasta. O parte interesată poate solicita instanței sesizate cu calea de atac să anuleze hotărârea sau ordinul. Termenele pentru formularea unei căi de atac pot varia și sunt după cum urmează:

- Tribunalul de Primă Instanță - instanța regională: 14 zile de la pronunțarea hotărârii sau a ordinului;
- instanța regională - Curtea Supremă: 10 zile de la pronunțarea ordinului;
- *Master* - Curtea Supremă: 6 zile de la data la care ordinul a devenit executoriu sau, în cazul în care ordinul a fost emis *ex parte*, de la data avizului ordinului sau, în caz de refuz, de la data acestui refuz [o lună de la notificarea ordinului în cazul executării unei hotărâri străine, în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 44/2001].
- Curtea Supremă - Curtea de Apel: fie 10 zile, fie 28 de zile de la data la care ordinul a devenit executoriu, în funcție de natura cazului;
- Curtea Supremă sau Curtea de Apel - Curtea Supremă: 28 de zile de la data la care ordinul a devenit executoriu.

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

O hotărâre este valabilă pentru o perioadă de doisprezece ani și nicio acțiune nu poate fi introdusă în temeiul hotărârii după expirarea perioadei de 12 ani de la data la care aceasta a devenit executorie. În plus, valabilitatea anumitor măsuri de executare poate fi prevăzută în regulamentul de procedură al instanței sau prin lege. De exemplu, un ordin de executare emis de Curtea Supremă este valabil timp de un an de la data pronunțării sale. După această perioadă, este necesar un nou ordin de executare. Un alt exemplu este acela că, în cazul în care au trecut mai mult de șase ani de la pronunțarea ordinului executoriu, pentru a emite un ordin de executare al Curții Supreme este necesară aprobarea de către instanță.

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 10/08/2017